

La política energètica de catalunya: La fusió nuclear com a coartada

Resum executiu

Aquest mes de juliol el Departament d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya té previst fer pública la revisió del Pla de l'Energia de Catalunya 2006-2015, prevista per a l'any 2008. Es tracta de la consolidació de la política energètica impulsada d'ençà que el PSC, ERC i ICV-EUiA van arribar al Govern de la Generalitat.

L'any 2004 l'Acord del Tinell va establir formalment que la gestió de la demanda, la promoció de les energies renovables, l'establiment d'un calendari de tancament de les centrals nuclears i la construcció de centrals tèrmiques de cycle combinat com a tecnologia de transició presidirien la política energètica del nou Govern de la Generalitat. Des d'aleshores, i en àmbits tancats a una participació pública efectiva, l'Acord del Tinell no s'ha acomplert donat que s'ha apostat per la consolidació a Catalunya d'un model energètic basat en les centrals tèrmiques de cycle combinat com a l'opció energètica prioritària, i amb el manteniment de les centrals nuclears. Un model energètic que augmenta espectacularment les emissions de CO2 del sector elèctric respecte a les de 1990, i **col·loca a Catalunya en una línia oposada a la que el món necessita adoptar per evitar un canvi climàtic catastròfic**. Per imposar-lo, el govern ha utilitzat una estratègia amb al menys tres elements. En primer lloc, la Generalitat ha eludit plantejar-se com a opció de futur un horitzó cent per cent renovable encara que Greenpeace ha provat que aquesta opció no és només viable sinó la més interessant des del punt de vista ecològic i econòmic. En segon lloc, s'ha refugiat en els arguments de les “plataformes de defensa del territori que impossibiliten la instal·lació d'energies renovables” per elaborar un decret que assegura que aquestes energies no deixin de ser marginals o complementàries. En tercer lloc, s'ha afanyat a recórrer a la fusió nuclear presentant-la com si fos una opció tecnològica realista capaç de proveir-nos il·limitadament d'energia a mig termini ... sense pagar el “peatge paisatgístic” de les energies renovables.

Imposant combustibles fòssils, mantenint les centrals nuclears i refugiant-se en entelèquies tecnològiques, la Generalitat de Catalunya està privant els ciutadans de construir i disposar d'un sistema de generació elèctrica amb un impacte mínim sobre el clima, sense risc d'accidents nuclears, sense augmentar el seu llegat de residus radioactius d'alta intensitat, menys dependent i més econòmic.

De l'Acord del Tinell al Pla de l'Energia de Catalunya 2006-2015

La primera concreció de la nova política anunciada per l'Acord del Tinell havia de ser l'establiment del Pla de l'Energia de Catalunya 2006-2015 – en endavant, PEC –, que va posar de manifest immediatament el divorci entre el discurs innovador i una praxi més continuïsta. En lloc d'optar per un diàleg social obert, de l'estil de l'escomès amb el Pacte per la Competitivitat, la Direcció General d'Energia i Mines, aleshores sota la responsabilitat del Conseller Josep Rañé, va optar per reelaborar el PEC del govern anterior, de Convergència i Unió, i presentar com a “participació” un procés que es limitava a consultes bilaterals amb diferents actors. En aquell moment, Ecologistes en Acció de Catalunya, Eurosolar i Greenpeace van impulsar el “Manifest per una Nova Cultura de l'Energia a Catalunya”, que va rebre el suport de més de vint entitats. A banda de denunciar la manca de participació ciutadana en la gestió del PEC, es van posar sobre la taula diversos documents i propostes, incloent “Catalunya 100% renovable” en què ja s'anunciava l'immens potencial **de l'estalvi, l'eficiència i les energies renovables** al Principat.

La naturalesa poc participativa del procés va resultar, com ja van denunciar les organitzacions més amunt esmentades en el seu dia, en un PEC que (1) conté uns objectius en energies renovables poc ambiciosos i insuficients per provocar un canvi real en el subministrament elèctric de Catalunya; (2) incloïa un calendari de tancament de les centrals nuclears catalanes excessivament tardà, que atorga fins a 38 anys de vida a aquestes instal·lacions envellides, i (3) donava via lliure a la construcció d'entre 5 i 7 noves centrals tèrmiques de gas natural de cicle combinat, que, de fet, són el màxim a què podien aspirar les principals empreses del sector: Gas Natural, ENDESA i IBERDROLA. El mateix PEC recull que les centrals que hauran estat aprovades entre el 2006 i el 2015, permetran un augment de les emissions del sector elèctric a Catalunya d'almenys un 445,8 % l'any 2015 respecte a 1990. De fet, en el seu conjunt el PEC contempla un augment de les emissions de Catalunya per aquest període d'entre un 84,7% i un 125,4% respecte als nivells de 1990, tot prenent que sigui absorbit per la resta de l'Estat. Com a resultat, l'Acord del Tinell es materialitzava en l'autèntica aposta energètica de la Generalitat de Catalunya: els cicles combinats de gas natural.

Després de la publicació del PEC van tenir lloc tres esdeveniments que incidien de ple sobre les polítiques energètiques de Catalunya: es feia públic l'informe “Renovables 100%”, Greenpeace donava a conèixer l'alliberament de radioactivitat per part d'Ascó 1, i la Generalitat posava sostre al desplegament de les energies renovables.

Propostes per una Catalunya 100% Renewable

L'abril de 2007 Greenpeace va presentar a la Cambra de Comerç de Barcelona l'informe “Renovables 100%. Un sistema elèctric renovable per a l'Espanya peninsular i la seva viabilitat econòmica”. En ell es demostrava, per primera vegada, no només que el potencial de les energies renovables serà capaç de subministrar diverses vegades la demanda elèctrica i fins i tot energètica projectada l'any 2050 per a l'Espanya peninsular i per Catalunya, sinó que existeixen múltiples combinacions d'energies renovables (mix 100% renovables), capaces de cobrir aquesta demanda a uns preus molt més econòmics que els resultants de continuar amb el model energètic brut actual, basat en combustibles fòssils i l'energia nuclear. Finalment, l'any 2008, Greenpeace editava “Renovables 100%. Catalunya” en què proposava un mix de generació elèctrica 100% renovable per a l'any 2050 amb què es podria produir l'equivalent a la demanda elèctrica projectada aquell any per a Catalunya. Aquest mix suposaria una inversió de 18.000 milions d'euros i una ocupació del 7,6 % del territori – quantitats que disminuiria molt considerablement si s'apliquessin mesures d'estalvi i

eficiència energètica. Greenpeace va fer arribar tots dos estudis als màxims responsables de les polítiques energètiques a Catalunya, incloent-hi el President de la Generalitat i el Conseller d'Economia i Finances, Antoni Castells, així com als partits polítics ara a l'oposició. També va comparèixer al Parlament de Catalunya.

La fuga d'Ascó 1

Greenpeace va informar a l'abril de 2008 a l'opinió pública sobre la fuga al mediambient de partícules altament radioactives de la central nuclear Ascó 1 (Tarragona) esdevingut en diversos episodis des del 29 de novembre de 2007. Aquesta fuga va ser permesa conscientment pel titular de la central nuclear i ignorada i ocultada pel Consell de Seguretat Nuclear (CSN) i per la Generalitat de Catalunya.

L'escàndol d'Ascó 1 se sumava al protagonitzat dos anys i mig abans per l'averia del sistema de refrigeració de serveis essencials del reactor de la central nuclear Vandellós 2 (degut a un greu procés de corrosió) esdevingut l'agost de 2004. També va ser Greenpeace qui, al febrer de 2005, va denunciar l'accident. Aquest va suposar, com després el CSN va reconèixer oficialment davant del Congrés del Diputats, que la central estigués més de sis mesos funcionant en situació de gravetat degradada perquè el titular (Associació Nuclear Ascó Vandellós, ANAV) va avantposar, amb la connivència del CSN, els seus interessos econòmics a la seguretat, igual que en el cas de la fuga radioactiva d'Ascó 1.

Ambdós incidents (classificats com Nivell 2 a l'Escala Internacional de Successos Nuclears. INES) són els mes greus de la història del parc nuclear espanyol després de l'incendi que va conduir al tancament de Vandellós 1, també a Catalunya (qualificat com Nivell 3). Ambdós van ser motivats per l'envelliment de les centrals i la relaxació de la cultura de la seguretat d'ANAV que gestiona els tres reactors nuclears que operen a Catalunya. En els últims anys aquestes tres centrals nuclears han protagonitzat més del 50 per cent dels incidents esdevinguts en les vuit centrals del parc nuclear espanyol.

Davant la reincident laxitud de l'ANAV, la preocupació màxima de la Generalitat va ser minimitzar els fets i escenificar la posta en marxa d'un conveni de col·laboració amb el CSN. Cal afegir que va ocultar a la opinió pública que la Xarxa de Vigilància Radiològica Ambiental (REVIRA), sota la seva custòdia compartida amb el CSN havia enregistrat el pas de les partícules radioactives alliberades. El juliol de 2008 Greenpeace va aconseguir aquestes dades i les va fer públiques. De fet, la Generalitat segueix denegant a Greenpeace l'accés a les dades de la xarxa REVIRA i a la documentació elaborada sobre la fuga. El tripartit en cap moment no va exigir que es retirés a l'ANAV la llicència per operar les centrals nuclears catalanes, sinó que va enviar a les seves propietàries, ENDESA i IBERDROLA, un clar missatge de impunitat quan no de complicitat.

L'únic canvi visible en les polítiques de la Generalitat després dels incidents esmentats i els que s'han anat succeint des d'aleshores (incloent l'incendi a l'edifici de turbines de Vandellós 2 l'agost de 2008) ha estat afegir al seu discurs una retòrica sobre la seguretat com a exigència prèvia pels 38 anys de vida operativa que el PEC fixa per a les centrals nuclears catalanes. De fet, i sota el pretext que les centrals nuclears són responsables aproximadament del 52% de la generació elèctrica a Catalunya, els màxims responsables de la política energètica del PSC semblen haver-se marcat l'esgotament d'aquest 38 anys com una prioritat. Una prioritat tant perillosa (donats els múltiples problemes de seguretat i d'envelliment d'aquestes centrals) com innecessària. Com exemple, durant la última setmana de maig del 2009 van estar aturades les tres centrals nuclears catalanes sense que es produís cap tall en el sumistre elèctric, ja que Catalunya està interconnectada a la xarxa estatal. En moltes altres ocasions, com s'ha esdevingut durant aquest any, dues d'elles han estat aturades durant diversos mesos. La xarxa elèctrica estatal suministra una proporció cada cop més alta d'electricitat renovable.

Un decret de màxims que són mínims

El setembre de 2008 el govern treia a exposició pública el “Projecte de decret regulador del procediment administratiu aplicable per a la implantació de parcs eòlics i instal·lacions fotovoltaïques a Catalunya”, que degut al gran rebuig que va provocar encara no ha vist la llum. Promulgat amb el pretext de simplificar el procediment administratiu per a l'autorització de parcs eòlics i fotovoltaïcs, el projecte de decret consagra legalment l'anomenat **“impacte visual” com element decisor** en l'atorgament o no de permís d'instal·lació d'energies renovables. D'aquesta manera, crea barreres importants de penetració a unes fonts energètiques amb un impacte ambiental individualment molt baix i col·lectivament molt positiu (parcs eòlics i instal·lacions fotovoltaïques) impeding que puguin substituir a unes centrals amb impactes ambientals severos (canvi climàtic, mareas negres, contaminació atmosfèrica, residus radioactius, riscos d'accidents) però que permeten cobrir el subministrament amb relativament poques instal·lacions.

En el cas de l'energia eòlica, el projecte de decret aixeca una nova barrera de restriccions en zones que ja el Mapa eòlic del 2002 havia classificat com a exemptes de problemàtica ambiental. Entre altres aspectes, **permetrà que es rebutgin projectes de parcs eòlics independentment que el seu impacte ambiental real sigui mínim o susceptible de correcció**. El projecte de decret persegueix tres coses; primera: desanimar a qualsevol promotor que vulgui instal·lar-se fora de les Zones de Desenvolupament Prioritari designades pel Govern, segona, aplicar sobre el conjunt del territori la restricció subjectiva de l'impacte visual i, tercera, bloquejar de manera definitiva qualsevol aprofitament dels recursos eòlics de Catalunya que vagi més enllà del que ja s'ha construït o aconseguit o, en tot cas, dels objectius, de per sí limitats, del PEC.

En el cas de l'energia solar fotovoltaïca instal·lada a terra, el Decret limita preventivament el seu desenvolupament, començant per una limitació arbitrària dels llocs a on es poden situar les instal·lacions, emplaçament que les limita a les zones contigües a les industrials, o a zones subjectes a situació de degradació que es qualifica arbitràriament. La limitació també s'estén a les característiques i dimensions als pocs llocs permesos, aplicant-hi un concepte confús anomenat “integració paisatgística”. Amb aquest projecte de decret l'aprofitament dels recursos d'energia solar a Catalunya queden limitats, com a molt, al subministrament complementari d'alguns serveis energètics als habitatges.

Ras i curt, el projecte de decret tracta les instal·lacions renovables no com instal·lacions d'interès públic que cal promoure a gran escala – per lluitar contra el canvi climàtic i produir energia neta – sinó com negocis particulars en front dels quals cal protegir la col·lectivitat de forma efectiva. D'aquesta manera s'aconsegueix que no es posi mai en qüestió el paper que juguen les energies fòssils i nuclears, i es dona la justificació per mantenir el discurs de que les energies renovables no poden satisfer les necessitats per la seva irregularitat i puntualitat.

El canvi climàtic a Catalunya

El mes de maig d'enguany, Greenpeace feia públic “La crisi del clima: evidències del canvi climàtic”, que incorporava una revisió de la literatura científica sobre els impactes que el canvi climàtic ja ha fet sentir a Espanya – i que inclouen un procés d'africanització dels les zones ara mediterrànies i de mediterranyització de les zones ara més humides. L'informe identifica que el canvi climàtic ha incidit ja sobre els ecosistemes i les activitats econòmiques. Pel que fa als ecosistemes catalans, s'identifica:

- una pujada de temperatura mitjana d'1,67°C en els registres de temperatura de Reus entre 1971 i 2000;
- un augment en el nivell del mar que ha fet que en tempestes l'aigua marina hagi arribat fins a 2 quilòmetres a l'interior del Delta de l'Ebre;
- un allargament del període vegetatiu de 5 dies per dècada en els darrers 50 anys (primaveres avançades, hiverns retardats);
- la migració altitudinal de les fagedes del Montseny;
- l'explosió de meduses en les costes mediterrànies;
- pel que fa a les activitats econòmiques, la indústria vitícola ja s'està desplaçant cap al nord.

Als efectes ja detectats cal afegir-los les següents previsions ambientals:

- un augment del nivell del mar i un canvi en el patró de l'onatge que poden resultar en pèrdues de fins a 70 m de platges a la Costa Brava;
- la inundació de la zona costanera del Delta de l'Ebre, que a més corre el risc de patir un menor període de retorn de les tempestes marines, quedaria exposat a grans tempestes meteorològiques, una major erosió costanera, una intrusió salina i a canvis en el clima marítim;
- o la possible extinció, en un període breu, de la meitat de les espècies d'alta muntanya que, davant de la pujada dels boscos, no puguin dispersar-se lliurement o colonitzar nous hàbitats.

Pel que fa a les activitats econòmiques,

- en el futur un augment de les temperatures en les zones actualment vitícoles acceleraria la maduració del vi, la qual cosa en comportaria la pèrdua d'algunes de les seves característiques essencials.
- A banda, si, com es pronostica, les estacions d'esquí situades a una altura mitja registren en pocs anys un augment de temperatura de 1,8°C, poden perdre's uns quaranta dies d'esquí a l'any i la temporada pot quedar reduïda als mesos de gener i febrer, de manera que les estacions perdrien les campanyes de Nadal i Setmana Santa.

PEC 2008: Una revisió a porta tancada

L'any 2008 hi havia programada la revisió del PEC. Ni les dades aportades per Greenpeace i altres organitzacions de la coordinadora Tanquem les Nuclears – 100% Renovables¹, ni els greus esdeveniments en les centrals nuclears catalanes, ni uns preus del petroli sense precedents, van ocasionar un gir en les polítiques energètiques del govern de la Generalitat.

En lloc d'aprofitar la revisió del PEC per obrir un debat energètic de cara a establir un sistema 100% renovable d'una manera efectiva i consensuada, amb uns horitzons temporals precisos, en un procés que involucrés debats amb tots els agents socials i amb una direcció única, el Departament d'Economia i Finances va decidir orientar-la en dos àmbits tancats a la participació pública: l'elaboració d'una Prospectiva Energètica de Catalunya al 2030 (PROENCAT) i l'establiment d'un “grup d'experts” que havien d'assessorar el Conseller en les estratègies a seguir. L'elaboració de la PROENCAT 2030 ha estat a càrrec de tècnics de l'Institut Català de l'Energia, en el secretisme més absolut. Només se n'ha fet pública, a través d'Internet i de conferències, una presentació en què s'ha evitat contemplar un horitzó 100% renovables i no s'hi ha incorporat el compromís del PEC de tancar les centrals nuclears en assolir els 38 anys de vida (ni, per descomptat, la possibilitat d'avançar aquesta data).

¹ L'any 2007, Eurosolar i la Fundació Terra van publicar “Catalunya solar: El camí cap a un sistema elèctric 100% renovable a Catalunya”.

La PROENCAT 2030 s'ha mantingut oculta a l'opinió pública, però no al grup de vuit experts que el Conseller Castells ha estimat que tenien més autoritat que els agents socials per contribuir a definir les polítiques energètiques immediates. Si bé s'ha comptat amb personalitats destacades del món de la recerca sobre el canvi climàtic i la sostenibilitat, i també s'hi han inclòs persones amb coneixements profunds d'organització en àmbits no energètics, entre els experts energètics presents en el grup han dominat els que provenen d'una visió clàssica de l'energia, amb vinculacions molt fortes als combustibles fòssils i les empreses elèctriques. I no s'hi ha convidat cap persona amb coneixements tècnics del món de les energies renovables.

També cal destacar el retard en presentar la revisió del PEC, que des d'Economia i Finances s'atribueix a l'arribada de la crisi econòmica. Aquesta crisi ha posat de manifest la volatilitat dels preus del petroli (que van davallar espectacularment per després iniciar una altra ascensió) i, sobre tot, ha disminuït la demanda elèctrica, i, en conseqüència, la producció de les noves centrals tèrmiques de cycle combinat.

Tot mantenint el *status quo*

Mentre els efectes del canvi climàtic comencen a fer-se palesos a Catalunya i en la seva economia, els seus governants encara el consideren una amenaça llunyana, o bé una qüestió en què Catalunya no hi té incidència. L'argument de que una central tèrmica de gas natural de cycle combinat produeix una tercera part de les emissions d'una tèrmica de carbó per quilowatt hora d'energia produïda li sembla suficient a la Generalitat per justificar a seva 'aposta decidida del govern pels combustibles fòssils com eix de la seva nova generació elèctrica.

Aquesta decisió ha estat presa deixant de banda els informes Renovables 100% de Greenpeace, tot i que no han estat formalment refutats. El Govern redueix les energies renovables a un complement més o menys interessant econòmicament d'un sistema de generació elèctrica "seriosa", basat en els combustibles fòssils i en les nuclears nuclears. De fet, els beneficis econòmics aportats per les renovables es contraposen directament al desgast polític generat per plataformes opositores a les noves infraestructures renovables. I en fer d'aquest desgast el gran eix a l'entorn del qual giren les seves polítiques en energies renovables, han contribuït a mantenir el *status quo*, per gran benefici de les principals empreses gasistes i elèctriques que operen al principat.

És per això que responsabilitzar de la poca penetració de les renovables a Catalunya a les plataformes d'oposició als projectes com ho fa el Govern, és un doble exercici de cinisme. La manca d'una visió 100% renovable permet percebre les noves instal·lacions com un element més d'un model desenfrenat de malbaratament energètic, i no com el que són en realitat: una part imprescindible d'una transició energètica inajornable. Aquesta oposició perdria tota credibilitat si el Govern de la Generalitat apostés per un sistema 100% renovable en l'horitzó del 2050, i per definir de forma decidida, oberta i transparent, una transició en què es tanquin les nuclears de forma urgent i en què la cogeneració i les renovables tinguin veritable prioritat, tot reduint la generació en les actuals centrals tèrmiques de cycle combinat a un paper de suport a la regulació.

A la minimització actual de les renovables s'hi ha d'afegir la referència constant dels dirigents energètics catalans (i dels àmbits que els són propers) a **la fusió nuclear, tecnologia en què des del sector públic hi estan invertint una quantitat de recursos econòmics equivalents als destinats a tecnologies ja provades i efectives, com les mateixes renovables, l'eficiència i l'estalvi energètics.** Situar la fusió nuclear com una opció a mig-llarg termini, és a dir, quan acabi la vida útil de les centrals tèrmiques de gas natural de cycle combinat que s'estan aprovant i construint és mentida. Cal recordar que el projecte ITER, que tan sols és experimental, necessitarà, en el millor dels casos, al menys 50 anys per demostrar la seva viabilitat pràctica. Si ho aconseguís, només hauria estat un

primer pas envers l'aprofitament comercial de la fusió.

La trista realitat és que, amb la referència constant a la fusió, una entelèquia de ciència-ficció, però que promet una energia centralitzada pràcticament il·limitada, els governants de Catalunya mostren quines són les seves veritables prioritats més enllà dels discursos retòrics sobre “sostenibilitat”. La fusió és la seva coartada per no apostar plenament per les energies renovables, l'estalvi i l'eficiència energètiques i, com a coartada, diu molt d'aquell que la esgrimeix. Amb aquesta política el Govern abandona les eines que són a l'abast de Catalunya per lluitar contra el canvi climàtic i també garantir un sistema energètic viable pel seu propi futur.

Les demandes de Greenpeace

El canvi climàtic, com qualsevol crisi pot representar una oportunitat, la oportunitat d'abandonar els combustibles fòssils que van permetre la revolució industrial i d'impulsar una nova revolució, basada en les energies renovables, les úniques capaces de salvar el clima i de generar els llocs de treball que són necessaris en un context de crisis com l'actual.

En aquest sentit, Greenpeace demana a la Generalitat de Catalunya que defineixi clarament el seu paper en la lluita mundial contra el canvi climàtic i reorienti el seu sistema energètic tenint en compte la seva responsabilitat -com a comunitat autònoma desenvolupada- i les possibilitats i avantatges que ofereixen les energies renovables.

Per això, Greenpeace demana a la Generalitat de Catalunya que revisi la seva política energètica, per tal que:

- Adeqüi les seves polítiques regionals als objectius globals per a la lluita contra el canvi climàtic. Això és, la reducció de les emissions amb una meta pròxima a zero per a mitjans de segle, i el finançament per a les solucions com el desenvolupament de renovables i la desforestació zero, així com per a l'adaptació als impactes.
- Es comprometi amb un objectiu de reducció de la demanda d'energia de, com a mínim, un 20% per al 2020 respecte al 2005, tot fent un ample ús de les opcions d'eficiència energètica i gestió de la demanda.
- Incorpori un objectiu d'abastar amb energies renovables el 100% de la demanda elèctrica de Catalunya per al 2050 i realitzi amb urgència una anàlisi tècnica i econòmica per determinar l'estratègia òptima per a aconseguir aquest objectiu. Per això és necessari establir objectius intermedis d'augment progressiu de la generació amb energies renovables i desglossar-los en promoció pública (específicament per als edificis i terrenys de titularitat pública, sempre que sigui compatible amb la conservació ambiental i altres usos d'interès social) i promoció privada (fent ús de tots els instruments fiscals que la llei permet per a afavorir la instal·lació d'energies renovables, i facilitant als ciutadans la realització de tràmits a través de sistemes de “finestreta única”). També és necessari analitzi la viabilitat tècnica i econòmica de transformar el sistema energètic per aconseguir que la totalitat dels serveis energètics de la societat siguin atesos mitjançant energies renovables i amb la major eficiència energètica.
- Per qüestions de seguretat planifiqui el tancament de les centrals nuclears abans de la fi del 2015 i adopti les mesures necessàries davant l'executiu espanyol per fer efectiva aquesta mesura.

- Elimini obstacles innecessaris per a la instal·lació d'energies renovables i, en aquest sentit:
 - a) obligui a les companyies de transport i distribució d'electricitat a facilitar la integració de l'electricitat d'origen renovable en les seves xarxes i a escometre les adaptacions que calgui.
 - b) estengui les obligacions d'incorporar energia solar tèrmica i fotovoltaica a tots els edificis i asseguri el seu estricte compliment.
 - c) promogui la comercialització d'energia tèrmica d'origen renovable.
 - d) s'oposi a la instal·lació de centrals tèrmiques o nuclears en el seu territori, i exerceixi per a això totes les competències que li són pròpies, com ara l'aprovació de l'avaluació ambiental integrada, autoritzacions de construcció, planejament urbanístic, etc.
 - e) planifiqui el tancament de les actuals centrals nuclears abans de la fi del 2015, com s'ha esmentat anteriorment, així com el tancament progressiu de les tèrmiques de combustible fòssil.
 - f) doni suport a través dels organismes pertinents amb presència del Govern de la Generalitat o bé els partits que el formen a l'adopció de l'Avantprojecte de Llei de Renovables presentat conjuntament per l'APPA i Greenpeace el mes de maig de 2009.

Totes aquestes propostes s'haurien d'incloure en una Estratègia per a una Catalunya Renovable, a la qual s'hauria d'adaptar el Pla de la Energia de Catalunya.